

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **HIGH HEELS s.r.o.**, IČO: 086 48 158
sídlem U Uranie 1475/20, 170 00 Praha 7
zastoupena advokátem JUDr. Františkem Kubečkou, LL.M.
sídlem Kladská 1489/5, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 18310/20/5300-22441-706470 ze 14. 5. 2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného č. j. 18310/20/5300-22441-706470 ze 14. 5. 2020 a rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu č. j. 108288/20/2007-00510-100118 z 13. 1. 2020 **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Františka Kubečky, LL.M.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V projednávané věci je spor o to, zda byly splněny podmínky pro žalobkyninu dobrovolnou registraci k dani z přidané hodnoty ve smyslu § 6f zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „**ZDPH**“).
2. Žalobkyně, která byla zapsána do obchodního rejstříku 30. 10. 2019 s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona,“ podala přihlášku k registraci k DPH 4. 12. 2019 uvádějíc, že se připravuje na výkon ekonomické činnosti v rámci stanoveného obchodního modelu: zabývá se maloobchodním prodejem dámské obuvi od zahraničních dodavatelů prostřednictvím internetu, aktuálně jedná o pronájem skladovacích prostor s kanceláří a parkováním a zajišťuje další nezbytné náležitosti potřebné pro podnikání.
3. Finanční úřad pro hlavní město Prahu (dále jen „**správce daně**“) provedl 19. 12. 2019 místní šetření na adrese sídla zapsaného v obchodním rejstříku a označeného v přihlášce, která podle provedených zjištění vykazovala znaky virtuálního sídla a žalobkyně na ní nebyla nijak označena, jakož i na adrese skutečného sídla uvedeného v přihlášce, ovšem ani tam nebyla žalobkyně označena. Tyto okolnosti spolu s předloženými doklady vyvolaly ve správci daně pochybnosti o správnosti údajů obsažených v přihlášce, proto zaslal 20. 12. 2019 žalobkyni výzvu k vysvětlení, doložení, doplnění nebo změně údajů v registračních údajích dle § 128 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „**daňový řád**“). Žalobkyně na výzvu zareagovala, ale podle názoru správce daně ani poté neprokázala, že je osobou povinnou k dani, která samostatně a soustavně uskutečňuje nebo bude uskutečňovat ekonomickou činnost, spočívající v uskutečnění plnění s nárokem na odpočet daně, a proto její přihlášku zamítl.
4. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl, neboť se ztotožnil s názorem správce daně, že žalobkyně přípravu na ekonomickou činnost neprokázala. K jednotlivým důkazům předloženým žalobkyní uvedl, že její webové stránky byly opakovaně ověřeny jako nefunkční; daňový doklad o nákupu jednoho páru obuvi nesvědčí o žádné ekonomické činnosti, neboť žalobkyně neprokázala, jak jej v rámci svého podnikání využila; na bankovním účtu neprobíhají žádné operace typické pro standardní přípravnou činnost; fotografii dámské obuvi nelze ztotožnit s žádným produktovým důkazním prostředkem; žalobkyně nedoložila ani faktickou realizaci přijaté služby na on-line marketing. Kromě toho žalovaný označil jako závažné zjištění to, že žalobkynina jednatelka Ing. Karolína Festová opakovaně zakládá velké množství společností, které jsou následně prodávány jako *ready-made* společnosti, jejichž tržní cenu zvyšuje právě registrace k DPH, a tímto způsobem dochází ke zneužívání registrace k DPH.

II. Argumentace účastníků řízení

5. Žalobkyně v žalobě namítla, že žalovaný se při zkoumání splnění podmínek k registraci k DPH zaměřil výlučně na nedostatečné prokázání žalobkyniny aktuální ekonomické činnosti, ale pominul její samostatnou a soustavnou přípravu na tuto činnost, která podle zákona k registraci postačuje. Žalobkyně přitom doložila podklady odpovídající běžné přípravě podnikatele na výkon ekonomické činnosti, na příklad plánované webové stránky, řešení adekvátních obchodních prostor nebo přípravu na celní řízení týkající se budoucího zboží. Naproti tomu žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí pouze různé nedoložené domněnky a předpoklady. Napadené rozhodnutí tak je z velké části nepřezkoumatelné, jelikož není zřejmé, jak žalovaný ke svým závěrům dospěl.

6. Správce daně tak nejenže nesprávně vyhodnotil text zákona a žalobkyní předložené dokumenty, ale ve výzvě dle § 128 odst. 1 daňového řádu také dostatečně neodůvodnil své pochybnosti a nevyklíčil účel, za nímž měla být přihláška doplněna, v důsledku čehož byla výzva nezákonná. Žalobkyni totiž nebyla poskytnuta reálná možnost, aby údajné pochybnosti správce daně odstranila. Žalobkyně proto navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní body korespondují s odvolacími námitkami, které vypořádal v napadeném rozhodnutí, a jeho odůvodnění následně jen s drobnými úpravami ve svém vyjádření zopakoval. Závěrem žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

III. Posouzení věci

8. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a nezjistil při tom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
9. Soud rozhodl bez nařízení jednání, jelikož byly splněny podmínky § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009).
10. Jádrem sporu je posouzení průběhu registračního řízení k DPH. Registrace k této dani má dvojí charakter, jelikož může být dobrovolná, nebo povinná. Dobrovolná registrace k DPH dle § 94a ZDPH má konstitutivní účinky, platné *pro futuro* (rozsudek NSS č. j. 2 Afs 83/2012-48 z 9. 6. 2014). Povinná registrace dle § 94 téhož zákona má naopak deklaratorní povahu, neboť pouze potvrzuje zákonnou povinnost daňového subjektu být plátcem DPH (rozsudek NSS č. j. 10 Afs 329/2016-51 z 6. 9. 2017).
11. Žalobkyně usilovala o dobrovolnou registraci ve smyslu § 6f odst. 1 ZDPH, podle něž osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v tuzemsku, která uskutečňuje nebo bude uskutečňovat plnění s nárokem na odpočet daně, je plátcem ode dne následujícího po dni oznámení rozhodnutí, kterým je tato osoba registrována.
12. Správní soudy s odkazem na ustálenou rozhodovací praxi Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) judikují, že za osobu povinnou k dani musí být považován ten, kdo má v úmyslu potvrzeném objektivními skutečnostmi začít samostatně vykonávat ekonomickou činnost ve smyslu článku 9 Směrnice Rady 2006/112/ES z 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „Směrnice“) a kdo uskuteční první investiční výdaje za tímto účelem (rozsudky SDEU ve věcech C-400/98, *Breitsohl* z 8. 6. 2000, bod 34, nebo C-263/15, *Lajvér* z 2. 6. 2016, bod 32; obdobně rozsudek NSS č. j. 9 Afs 216/2018-47 z 16. 8. 2018, bod 24). Za hospodářskou činnost ve smyslu Směrnice tak musejí být považovány rovněž přípravné činnosti: „Kdokoliv, kdo uskutečňuje přípravné úkony, je v důsledku toho považován za osobu povinnou k dani ve smyslu článku 4 této směrnice a má nárok na odpočet“ (rozsudek SDEU ve věci C-32/03, *I/S Fini H* z 3. 3. 2005, bod 22).

13. Dle § 128 odst. 1 daňového řádu má správce daně povinnost ověřit údaje v přihlášce k registraci a v případě pochybností o jejich správnosti nebo úplnosti vyzvat daňový subjekt k vysvětlení, doložení, doplnění či změně. Povinnost ověřit pravdivost údajů v případě registrace k DPH vyplývá i z judikatury SDEU. Na příklad v bodě 29 rozsudku C-527/11, *Ablessio* z 14. 3. 2013 SDEU uvedl, že „[č]lenské státy jsou kromě toho povinny zaručit pravdivost zápisů do registru osob povinných k dani za účelem zajištění řádného fungování systému DPH. Je tak věcí příslušného vnitrostátního orgánu ověřit postavení osoby povinné k dani dříve, než jí přidělí identifikační číslo pro účely DPH.“ (Obdobně bod 63 rozsudku C-273/11, *Mecsek Gabona Kft* z 6. 9. 2012). Tomu koresponduje povinnost daňového subjektu prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání či jiných podáních (§ 92 odst. 3 daňového řádu). Tato povinnost se vztahuje i na údaje uvedené daňovým subjektem v přihlášce k registraci k DPH (srov. rozsudek NSS č. j. 7 Afs 76/2017-43 ze 14. 3. 2018).
14. Vzhledem k tomu NSS v citovaném rozsudku č. j. 9 Afs 216/2018-47 konstatoval, že procesní odpovědnost za prokázání skutečností uvedených v přihlášce k registraci spočívá na daňovém subjektu. Ten je povinen tvrzené údaje správci daně doložit, případně vysvětlit, změnit či doplnit. Správce daně je na druhou stranu povinen zkontrolovat správnost údajů a dokumentů, které mu byly poskytnuty. Za tímto účelem je oprávněn vyzvat daňový subjekt k předložení dokladů či informací potvrzujících údaje tvrzené v přihlášce. Daňový subjekt nesplní svou důkazní povinnost tím, že předloží jakékoli dokumenty; musí se jednat o důkazní prostředky, které objektivně prokazují skutečnosti uvedené v přihlášce k registraci. Splní-li daňový subjekt tuto povinnost, rozhodne správce daně v souladu s § 129 odst. 1 daňového řádu o tom, že daňový subjekt registruje. Bude-li mít správce daně pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků předložených daňovým subjektem, ve výzvě mu sdělí, na základě jakých skutečností k tomuto závěru dospěl, aby měl daňový subjekt možnost na tato zjištění adekvátně reagovat, případně doplnit dokazování. Nevyvrátí-li daňový subjekt sdělené pochybnosti, správce daně v souladu s § 129 odst. 1 daňového řádu rozhodne o zamítnutí registrace daňového subjektu. Nutnost vyložit a odůvodnit pochybnosti správce daně zdůrazňuje také komentářová literatura: „Povinnost daňového subjektu reagovat vzniká na základě obdržení výzvy správce daně. V té je povinností správce daně jednoznačně identifikovat, v čem tkví jeho pochybnosti.“ (Lichnovský, O., Ondrýsek, R., Nováková, P., Kostolanská, E., Rozehnal, T. *Daňový řád. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, komentář k § 128).
15. Žalobkyně v přihlášce k dobrovolné registraci uvedla, že se zabývá maloobchodním prodejem dámské obuvi na vysokém podpatku přes internet formou nákupní galerie, tedy že zboží nemá skladem, ale na základě konkrétní objednávky je objedná u výrobce, který je odešle zákazníkovi. Tento obchodní model byl zvolen pro začátek, jelikož žalobkyně nevlastní nemovitosti, a tedy ani skladovací prostory. Žalobkyně upřesnila, že v danou chvíli jedná o pronájmu 100 m² skladovacích prostor s kanceláří a parkovištěm Na Manínách v Praze 7. Následně žalobkyně v šesti bodech popsala svůj obchodní plán s tím, že kromě zajišťování prostor aktuálně probíhá propojování internetových stránek s platební bránou COMGATE pro platby převodem a platebními kartami (eventuálně přidání pod účet mateřské společnosti), ale jde o časově náročné procesy. Jako dodavatele služeb žalobkyně označila Comgate, Zásilkovnu, Českou poštu, Google nebo Facebook a doplnila, že její majetek aktuálně tvoří zejména webové stránky, doména a zboží na cestě; je dotována mateřskou společností; aktuálně nemá zaměstnance, ale po zprovoznění

obchodních prostor počítá s nejvýše dvěma brigádníky; prozatímní skutečné sídlo je na adrese Minská 775/4 v Praze 10; má bankovní účet u FIO banky a.s.

16. K přihlášce žalobkyně připojila fakturu vystavenou 11. 11. 2019 společností WEDOS Internet, a.s., pro žalobkyni za pronájem domény high-heels.cz v době od 11. 11. 2019 do 11. 11. 2020; fakturu vystavenou 12. 11. 2019 touž společností pro žalobkyni za webhosting (podporu HTTPS na doméně SNI) v době od 12. 11. 2019 do 12. 11. 2020; fakturu vystavenou 20. 11. 2019 dodavatelem Vicky Wang pro žalobkyni za jeden pár dámské obuvi s vysokým podpatkem; rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu o přidělení identifikátoru hospodářského subjektu pro potřeby celního řízení žalobkyni; detail inzerátu na pronájem 100 m² obchodních prostor Na Maninách v Praze 7; rozvahu ke dni 4. 12. 2019; výpis z bankovního účtu.
17. Správce daně vydal 20. 12. 2019 výzvu k vysvětlení, doložení, doplnění nebo změně údajů v registračních údajích podle § 128 odst. 1 daňového řádu. V ní shrnul obsah žalobkyniny přihlášky a popsal průběh místního šetření na adrese obou žalobkyniných sídel uvedených v obchodním rejstříku i v samotné přihlášce, kde nebyla žalobkyně k zastížení ani nijak označena. K obsahu žalobkyniných předložených dokumentů správce daně konstatoval, že žalobkyně neprokázala uživatelský titul k uvedeným obchodním prostorům, a shrnul, že z nich jednoznačně nevyplývá, že žalobkyně uskutečňuje soustavnou ekonomickou činnost ve smyslu § 5 ZDPH nebo že se na ni aktivně připravuje. Z toho důvodu správce daně vyzval žalobkyni k tomu, aby: 1) prokázala umístění skutečného sídla (nájemní smlouvou, smlouvou o zajištění dodávek energií, vody a svozu odpadků); 2) předložila další důkazní prostředky k prokázání soustavné ekonomické činnosti.
18. Žalobkyně odpověděla podáním, v němž vysvětlila, že adresa zapsaná v obchodním rejstříku je virtuální, čímž se ani dříve netajila, a žalobkynino jméno se nachází na poštovní schránce uvnitř nemovitosti; označení zvenčí scházelo vinou pronajímatele, a náprava již byla zjednána; skutečná adresa uvedená v přihlášce je místo trvalého pobytu žalobkyniny jednatelky, jejíž jméno je uvedeno na zvonku. Jako další důkazy svých příprav na výkon ekonomické činnosti žalobkyně doložila: fakturu vystavenou 1. 1. 2020 společností PrimaFuture.cz s.r.o. pro žalobkyni za správu online marketingu v době od 1. 12. do 31. 12. 2019; e-mailovou komunikaci s realitní makléřkou z počátku prosince 2019 ohledně pronájmu obchodních prostor Na Maninách v Praze 7; sjetinu internetové stránky zachycující prodejní rozhraní na doméně high-heels.cz z 6. 1. 2020, v níž jsou zachyceny objednávky zboží od dvou fyzických osob ve stavu „čeká na platbu“; nepodepsanou smlouvu o nájmu a administrativních službách v sídle zákazníka se společností SÍDLO, s.r.o., datovanou 30. 10. 2019; tři fotografie blíže neurčené dámské obuvi s vysokým podpatkem.
19. Rozhodnutím z 13. 1. 2020 správce daně žalobkyninu přihlášku zamítl. Konstatoval, že neunesla důkazní břemeno a žádným způsobem neodstranila jeho pochybnosti co do oprávněnosti registrace. Předložené důkazy správce daně „nepřijal“ s odůvodněním, že neprokazují výkon soustavné ekonomické činnosti ani to, že by se na něj žalobkyně konkrétně připravovala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí sice vyjádřil odlišný názor v otázce žalobkynina skutečného sídla, jež považoval za rozdíl od správce daně za prokázání (odstavec 26 rozhodnutí), ale v otázce příprav na výkon ekonomické činnosti závěry správce daně potvrdil.

20. Soud k průběhu správního řízení uvádí, že správce daně od počátku spatřoval dva důvody pro nevyhovění žalobkynině přihlášce: 1) neprokázání existence skutečného sídla, tedy místa, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí ohledně vedení společnosti a kde lze žalobkyni kontaktovat; 2) neprokázání samotného výkonu ekonomické činnosti nebo příprav na ni.
21. Ohledně postupu k odstranění pochybností o existenci žalobkynina sídla není správci daně co vytknout. Ve výzvě z 20. 12. 2019 popsal průběh místního šetření na obou adresách uvedených v přihlášce, vyložil, proč tato zjištění vyvolávají pochybnosti o umístění žalobkynina sídla a vyzval ji příkladmo k předložení dokumentů, jimiž může jeho pochybnosti rozptýlit. To žalobkyně následně učinila, a žalovaný považoval existenci žalobkynina skutečného sídla za prokázanou.
22. Důvodem pro konečné zamítnutí žalobkyniny přihlášky tak bylo výhradně neprokázání výkonu samostatné ekonomické činnosti nebo příprav na ni. V tomto ohledu přitom správce daně shora vytyčeným požadavkům nedostál. Ve výzvě z 20. 12. 2019 totiž pouze konstatoval, že žalobkyně tuto podmínku neprokázala, a vyzval ji k předložení dalších důkazních prostředků. Jediný konkrétní argument správce daně spočíval v tom, že žalobkyně neprokázala uživatelský titul k uvedeným obchodním prostorům; existenci takového titulu však žalobkyně ani netvrdila, neboť o jeho pronájmu dle svých slov v tu dobu teprve jednala, a již v přihlášce popsala, že její obchodní model může zpočátku fungovat i bez obchodních prostor. Existence nájemního nebo vlastnického práva k obchodním prostorům pak nepochybně není nutnou podmínkou příprav na výkon samostatné ekonomické činnosti.
23. Takový postup správce daně by byl přijatelný, pokud by žalobkyně své přípravné úkony v přihlášce nepředestřela a nedoložila vůbec nijak a správce daně by neměl nač konkrétně reagovat. Tak tomu však v posuzované věci nebylo. Žalobkyně již v přihlášce popsala v základních rysech svůj obchodní model a předložila tři faktury vystavené na její jméno, které dokládaly konkrétní výdaje na první pohled související s přípravou na výkon ekonomické činnosti (platby za doménu a webhosting high-heels.cz, nákup jednoho páru dámské obuvi), jakož i další listiny, které dokládaly určitou žalobkyninou aktivitu potenciálně směřující k výkonu obchodní činnosti (rozhodnutí celního úřadu, rozvaha, zřízení bankovního účtu). Žalobkyně tedy předestřela na první pohled soudržnou argumentaci, podpořenou konkrétními důkazními prostředky, kterou správce daně nepochybně mohl rozporovat a poukazovat na její neúplnost nebo nevěrohodnost, ale nemohl se spokojit strohým konstatováním, že to nestačí a že žalobkyně musí předložit nějaké další důkazy.
24. Žalobkyně se tak z výzvy správce daně nedozvěděla, na základě jakých skutečností pojal pochybnosti o jejích přípravách na soustavnou ekonomickou činnost; z výzvy není zřejmé, zda správce daně považuje některé – a případně které konkrétně – z předložených důkazů za nevěrohodné, nejasné či neúplné, nebo zda postrádá doložení některých žalobkyniných tvrzení (probíhající jednání o pronájmu obchodních prostor), nebo zda považuje všechny důkazní prostředky za věrohodné, ale postrádá prokázání určitého specifického aspektu příprav na výkon ekonomické činnosti. Jelikož povaha a rozsah pochybností správce daně nebyl žalobkyni znám, nemohla na ně adekvátně reagovat a náležitě doplnit svou přihlášku, ať už vysvětlením určitých okolností nebo doložením dalších podkladů. Výzva správce daně podle § 128 odst. 1 daňového řádu tak neměla shora vyžadované náležitosti a nemohla splnit účel, k němuž dle zákona slouží.

25. Za pozornost stojí, že správce daně své pochybnosti nevysvětlil ani v prvostupňovém rozhodnutí, a to ani ve vztahu k původním tvrzením a důkazním prostředkům, ani k těm předloženým žalobkyní v reakci na jeho výzvu. Opakovaně konstatoval, že jednotlivé důkazní prostředky „nepřijal jako důkazní prostředek k prokázání přípravy na soustavnou ekonomickou činnost,“ aniž toto své hodnocení jakkoli odůvodnil. Žalobkyně se tak první konkrétní výtky vůči svým tvrzením a důkazům dozvěděla až z žalobou napadeného rozhodnutí, avšak ve správním řízení již s nimi nemohla nijak polemizovat. Soud proto souhlasí se žalobkyní, že byla ve správním řízení fakticky zbavena možnosti svou přihlášku k registraci doplnit a rozptýlit tak pochybnosti správce daně. V tomto pochybení spatřuje soud vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
26. Ani legitimní snaha správce daně o pravdivost zápisů do registru osob povinných k dani za účelem zajištění řádného fungování systému DPH jej nezbavuje povinnosti v konkrétním případě vydat řádnou výzvu podle § 128 odst. 1 daňového řádu, která umožní žadateli na jeho pochyby adekvátně reagovat. Ničeho na tom nemění ani podezření žalovaného, že žalobkyně je tzv. *ready-made* společností, jejíž registrace k DPH má zvýšit její tržní hodnotu pro budoucí prodej, které žalovaný odvozuje zejména z toho, že žalobkynina tehdejší jednatelka (Ing. Karolína Festová) je společnicí nebo jednatelkou téměř 200 společností, a z toho, že je statutární ředitelkou společnosti RTB holding, a.s., která se právě prodejem takových společností zabývá. Takové okolnosti (jež mimochodem nejsou ve správním spisu zdokumentovány) by jistě mohly vést správní orgány k větší ostražitosti při posuzování přihlášek k registraci k DPH podaných daňovými subjekty propojenými s žalobkyninou tehdejší jednatelkou, avšak v žádném případě nemohou odůvodnit paušální zamítání všech takových přihlášek bez předchozí řádné výzvy dle § 128 odst. 1 daňového řádu.
27. Pro úplnost soud podotýká, že proti samotnému vyhodnocení přihlášky provedenému žalovaným v napadeném rozhodnutí žalobkyně neuplatnila žádné konkrétní námitky nad rámec jeho tvrzené nepřezkoumatelnosti. S touto výhradou se lze ztotožnit ve vztahu k tvrzením ohledně činnosti žalobkyniny jednatelky, k nimž se soud již vyjádřil, ale nikoli ve vztahu k hodnocení jednotlivých důkazních prostředků přiložených k přihlášce. U nich jsou úvahy žalovaného naopak popsány srozumitelně a bezrozporně. Jejich správnost soud nicméně v tuto chvíli s ohledem na absenci podrobnějších žalobních námitek přezkoumávat nemůže.

IV. Závěr a náklady řízení

28. Výzva správce daně dle § 128 odst. 1 daňového řádu neměla náležitosti vyžadované zákonem, neboť v ní správce daně neuvedl, v čem spočívají jeho pochybnosti ohledně žalobkyniny přípravy na soustavnou ekonomickou činnost, a žalobkyni bylo v důsledku toho fakticky znemožněno pochybnosti správce daně rozptýlit. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Jelikož k vadě řízení došlo v prvostupňovém řízení při vydávání výzvy k doplnění žádosti, zrušil soud rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Úkolem správce daně v dalším řízení bude vydat výzvu dle § 128 odst. 1 daňového řádu, která bude mít všechny náležitosti shora popsané soudem. Správní orgán bude v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

29. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a jsou tvořeny odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč: převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)] a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 3). Žalobkyniny náklady zastoupení advokátem tak činí 6 800 Kč a náklady řízení celkem 9 800 Kč, a žalovaný je povinen nahradit je žalobkyni v přiměřené 30denní lhůtě k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. února 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu